

beiden zoekend langs verschillende wegen naar Het Grootte, gescheiden door hun opvatting van dat Grootte, maar verbonden, innig verbonden door den deemoed tegenover dien Godheid, hun gevoel van kleinheid en onwaardigheid, hun zelfverguizing, hun wegcijferen van den mensch als eigen ik.

In de brochure „Weg met de Scheidsmuren”, is er sprake van de kloof tusschen Theosophie en Christendom, maar hoe klein, hoe nietig is die kloof, hoe klein die tusschen alle godsdienstige secten, tegenover die, welke hen alle gezamenlijk scheidt van een wereldbeschouwing als die van Torley Duwel. Nimmer kan die greppel overbrugd worden.

Maar als men beide brochures heeft gelezen en zich eerst doordrongen heeft gevoeld van den frisschen geest uit „Plane Vir” stralend, en men heeft dan gezien hoe in de andere brochure beide schrijvers zich om het zeerst beijveren persoonlijkheid en stof te vermorzelen en alleen de geest, het heilige zoeken, dan gaat ons jonge hart en heel onze sympathie naar den man die, hoe dwaas en overdreven soms, het aandurfde zonder den kans op zelfs een luttele overwinning, het op te nemen voor den krachtigen mensch als Mensch, tegenover den mensch als nietig product des Scheppers.

En ondanks het vele dat wij niet geheel met Torley Duwel eens kunnen zijn voelen wij, dat er iets juist is in zijn streven, en dat de mensch zijn denkvermogen niet heeft ontvangen om het ondoorgrondelijke te doorvorschen en hem te maken tot een wezen „staand voor God, in de erkenning (zijner) zondenschuld, diep overtuigd van zijne kleinheid en onwaardigheid” die zou „behoeven een leege ziel, ontbloot van zelfzucht, van zinnenbegeerte, van den hoogmoed van alle verstandelijkheid” (E. W. G. in „Weg met de scheidsmuren”). Neen veel liever dan de mensch, krachtig, mooi en opgewekt, in 't leven het schoone zien en genieten, arbeidend voor het welzijn der menschheid, de ellende lenigend en trachtend het stoffelijk geluk hier op aarde te bereiken.

Maar al voel ik dat nu zoo, en misschien nog vele anderen toch blijft Torley Duwel een idealist die het opneemt tegen een macht waarvan hij blijkbaar de kracht teneenenmale onderschat. Hij toch staat tegenover 19 eeuwen van Christendom, 19 eeuwen die de wereld hebben doordrongen van de geest waartegen hij ten strijde trekt. David tegen Goliath.

Maar deze David zal dien Goliath niet vellen.

Wel is er in die 19 eeuwen veel met 't Christendom geschiedt, wel zien wij thans door de officieele dragers ervan de geest van Christus' leer verkrachten en mishandelen, wel is er veel strijd tusschen de Christenen, maar wanneer wij zien hoe als in de brochure der Theosophe, twee lieden die beide nieuwe banen zoeken maar beiden verschillende, toch altijd in hun ootmoedigheid en kleinheid tegenover het Grootte gezamenlijk staan tegen de leer van eigen kracht en schoonheid van T. D., dan erkennen wij toch dat de macht van den Godsdienst niet meer gebroken kan worden. En alleen die macht is het, die door de eeuwen heen haar stempel op den tegenwoordigen mensch heeft gedrukt.

Onze Christelijke beschaving heeft zich uitgeleefd, het beklemmend gevoel van ondergang doet ons thans naar verweermiddelen zoeken, berusting is geen aangeboren gevoel, en daarom trachten wij ons te stalen, anderen hopen op een geestelijke herleving maar nog 't een nog 't ander kan op den duur den ondergang verhoeden, alle zout- en kamfer-inspuitingen hebben nog geen afgeleefd mensch in leven gehouden. Zoo zal 't ook met onze beschaving gaan, een nieuwe era breekt aan die wij, noch onze kinderen of kindskinderen zullen zien opbloeien maar die onvermijdelijk komende is, de tegenwoordige beschaving zal de weg van elke beschaving gaan, en geen Torley Duwel, geen Blavatsky, geen Marx zal het kunnen verhinderen.

B. S.

Het bestaansrecht van den groentijd

door J. VAN GENNEP.

„Ik hoop dat deze regelen strijd zullen verwekken, ook onder de jongelingen zelf” schreef Mevrouw Van Holthe tot Echten in de voorrede van haar brochure. Zie toe, Mevrouw, wat het gevolg uwer regelen is. Want voor nog eenige uiting van bijval uit de studentenwereld tot U komt, is reeds een verdediger, een vurig voorstander van den

groentijd, opgestaan. Ik heb zijn geschrift gelezen en, tevens voorstander van den groentijd, zou ik die schoone instelling nog vuriger, nog krachtiger willen verdedigen. Maar luister naar wat de schrijver zegt in zijn inleiding: „En waar dit werkje (de brochure van Mevr. v. H. t. E.) m. i. een totale onbekendheid verraadt met de kern van dit verschijnsel en zich oordeelen vormt op minderwaardige gronden, daar heb ik gevoeld, dat het tijd werd, dat zich stemmen verhieven ten gunste van dezen groentijd, opdat hij moge behouden blijven in zijn onveranderlijken grondvorm”.

Hier wordt eens voor goed gebroken met het tot nu toe gehuldigde denkbeeld, de groentijd is onzer, de wereld blijve er buiten. Of dit goed is? Ik geloof van ja, nu ouders en opvoeders ook de groentijd aan hun oordeel onderwerpen en 't is goed dat wij dan eens luide zeggen: Ziet, zoo is de groentijd en op deze gronden verdedigen wij hem.

Het spreekt vanzelf dat de brochure beschouwd moet worden als een persoonlijke uiting van den Heer Van Gennep, doch velen onzer zullen zijn beweringen gaarne onderschrijven.

Zoo behandelt de schrijver dan na een kort verweer tegen Mevrouw v. H. t. E. in zijn goed ingedeeld werkje, los van alle aanvallen der buitenwereld, de aard en het wezen van den groentijd. De nadruk wordt gelegd op het moreele, het innerlijke karakter, dat volgens schrijver on-eindig opweegt tegen het onbelangrijke uiterlijke en ruwe. En bij deze beschrijving van het innerlijk karakter raakt de schrijver in vuur, wanneer hij met overtuiging verkondigt dat de groentijd kan zijn een krachtigen stoot in de goede richting, een opwekking. Zouden de beide hulpmiddelen „Het psychologische nut van den groentijd voor het groen” en „De contrastwerking van den groentijd” hun invloed op de buitenstaanders kunnen missen? Jammer, dat hen de fijnheid der geteekende voorbeelden wellicht ontgaan zal.

Reeds boven is gezegd dat ik de groentijd nog krachtiger zou willen verdedigen. Ik zou evengoed een verklaring en een verdediging van het „fysiek donderen” willen geven, ik zou daarom willen aantonen, hoe ik het onmogelijk acht de groentijd krachtig op het gemoed te doen inwerken zonder eerst het individu te hebben wakker geschud, hoe ik het daarenboven onverantwoordelijk zou achten, wanneer de student zich in den groentijd slechts van mooien hoog moreelen kant laat kennen. (Welk een ontzuivering zou dan later volgen). Met veel meer nadruk zou ik er op willen wijzen, dat de student geen „opvoeder” is, doch, dat reeds alleen door de aanraking van student en groen zij elkaar ontwikkelen, waarbij meestal de jongere van de oudere leert.

Ook met enkele kleinere onderdeelen ben ik het niet eens. In afwachting der critiek der buitenstaanders schort ik evenwel mijn oordeel op. Allicht is er later aanleiding om op een en ander terug te komen.

Nu wil ik nog slechts even wijzen op het groote nut, dat deze brochure voor ons zelf studenten kan hebben. Groot acht ik het gevaar voor het behoud van onzen groentijd, dat ontstaat door de belachelijke en onbeholpen verdediging, die veler onzer aan buitenstaanders geven. Lees deze brochure en denk eens over den groentijd na, plaats U zelve op een standpunt. 't Zal U opvallen, dat het zooveel besproken en aangehaalde argument van „kennismaking” nergens in dit boekje van 61 blz. voorkomt. Kom dan allereerst eens tot het besef, dat nog vele andere argumenten voor onzen groentijd bestaan. Het is een goed feit in de geschiedenis van het D. S. C., dat een zijner leden het woord neemt om den groentijd te verdedigen, maar vernietigt gij dan niet weer zijn werk, tracht uw meening met redenen te staven en neem het ook in uw omgeving voor den groentijd op.

En dan nog zij, die zich met dat gebeuzel in den groentijd niet kunnen ophouden, neemt het artitikel „Het nut voor den student” ter harte. Probeer U eens geheel en al in een groentijd „in te werken”, gij zult merken welk een heerlijk genoegen er ligt in deze wijze van zelfontwikkeling. Gij zult het eens worden met den schrijver, want hoewel hij niet uitdrukkelijk zegt, het spreekt uit zijn taal: de groentijd is een der mooiste maanden van ons jaar.

C. T.

De Nederlandsche Ingenieur in Chili.

Over bovenstaand onderwerp hield j.l. Donderdag de heer Dwars, c. v. i., oud-professor aan de Hoogeschool te Santiago, een voordracht voor het gezelschap „Practische Studie”.

In een inleiding gaf spreker zijne ervaringen omtrent Chili en de bewoners. Zoo wees hij er op, dat in het algemeen het klimaat niet gunstig is, uitgezonderd enkele havenplaatsen.

De groote handelszaken zijn in handen van Engelschen en Duitschers. Vooral de laatsten werken zich er tegenwoordig in.

Van de Chilenen had de heer Dwars geen goeden indruk. Ze hebben vele slechte eigenschappen van de Spanjaarden en zijn weergaloos ijdel en verwaand. Volgens de Chilenen is in Chili alles op zijn best aanwezig. Op papier is dit waar, maar in werkelijkheid ontbreekt er nagenoeg alles aan. Het lager en middelbaar onderwijs is erbarmelijk slecht. Op papier is er een prachtige universiteit. Hoeveel er echter aan ontbreekt werd op zeer onderhoudende wijze aan de hand van een aantal voorbeelden besproken. Zoo wordt geen waterbouwkunde en bouwconstructie geteekend. Dit wordt voor den Chileenschen ingenieur niet noodig geoordeeld. „De huizen blijven immers staan!” Alleen mondelinge voordrachten in deze vakken. Zoo misten de ingenieurs alle gevoel voor constructie. Daarentegen zijn ze wanhopig theoretisch. Ze ontwerpen maar en houden theoretische beschouwingen.

De Europeesche ingenieur, die voor Chilenen plannen heeft te maken, moet vooral letten op de volgende punten:

1e. De teekeningen moeten er onberispelijk uitzien, mooi versierde omlijstingen, een mooi bandje, kortom het uiterlijk moet uitmuntend verzorgd worden. Want een ontwerp moet op behoorlijke wijze ingediend worden wil het goed zijn.

2e. Het plan moet zwaar op 't gewicht zijn. Dit kan bereikt worden door alle onderdeelen op groote schaal uit te werken, of anders kunnen staten van peilingen, winden weerwaarnemingen toegevoegd worden.

3e. Men houde zich streng aan theoretische stroomingen in de Chileensche ingenieurswereld. Echter moet men nooit de berekening in zijn geheel geven, alleen de gang en de uitkomsten. Anders komt er geen eind aan de aanmerkingen.

4e. Men moet zich nooit voorstellen dat het plan wordt uitgevoerd. Een Hollandsch ingenieur heeft eens nagegaan hoeveel plannen er wel gemaakt worden. Van groote werken wordt gemiddeld het 40e plan uitgevoerd. Zoo is voor een droogdok te Valparaiso het 48e plan verwezenlijkt. Het havenplan van Kraus was het 18e. Niet tot stand gekomen natuurlijk. We zijn nu aan het 25e plan. Dus nog maar 15.

Als hoofdpunt van zijn voordracht stelde de spreker de vraag: Is het geraden voor een jong ingenieur om naar Chili te gaan? Als antwoord gaf hij: Heeft men geen praktijk dan is het beslist af te raden. Want o. a. alle hulpmiddelen ontbreken, zooals kaarten, peilingen, gegevens voor begrotingen enz.

Heeft de ingenieur reeds eenige praktijk dan is het in 't algemeen nog niet aan te bevelen er op goed geluk heen te gaan. Behoefte men niet direct te verdienen, zoodat men tijd heeft om uit te zien en verbindingen te maken, dan verandert de zaak. Met een contract op zak kan men natuurlijk rustig gaan.

Voor de ingenieur, die naar Chili wil gaan, is een eerste vereischte de kennis van de Spaansche taal. Deze is gelukkig niet bijzonder moeilijk. Verder is noodig oefening in het opnemen van terrein. Dit werk is in Chili moeilijk, vooral hoogte-kaarten. Geoefend of betrouwbaar personeel ontbreekt. Dan komt paardrijden zeer veel voor, omdat andere reisgelegenheden veelal niet bestaan. Ook is gewenscht oefening in hydraugrafische waarnemingen en het meten van de afvoer van rivieren en beken voor krachtinstallaties. Daarbij komt nog een uitgebreide kennis van hydraulica. Eindelijk is te noemen dat eenige geoefendheid in 't maken van begrotingen noodig is.

De volgende richtingen in 't ingenieursvak hebben op het oogenblik de meeste beteekenis in Chili: aanleg van krachtinstallaties, van watervoorzieningen voor de steden, havenplannen, de bouw van rioleeringen en spoorwegaanleg.

In Chili is alleen een toekomst voor hen die met hart en ziel ingenieur zijn, die zich naar alle omstandigheden weten te richten, handig zijn, niet bang zelf de handen uit de mouw te steken en zich met de uiterst gebrekkige

hulpmiddelen weten te helpen. Er heerscht op het oogenblik een crisis in Chili, maar ruimte is er genoeg, het land is zeer rijk en heeft een goede toekomst.

J. K. T.

Najaarsregen.

Van effen grauwe lucht
traagt de fijne regen;
van de boomen tikt het
stadig allerwegen.

Huizen rijzen somber
hoog op langs de grachten
neerziend op de straten,
die verlaten wachten.

Roerloos langs het water
staan in rij de boomen
voór de oude huizen,
bladerloos, te droomen.

B.

Wijding.

Dit simple liedje, lang verbeid,
Is U gewijd,
Die eenzaam door het leven schrijdt
En zwijgend lijdt — —.

Ik heb U slechts in 't zwart gekend,
Van sobre stof 't gewaad.
Ik heb uw mond slechts droef gekend
In 't amberbleek gelaat.

Diep in uw oogen zag ik still'
Onuitgesproken smart —
Om andrer leed —, steeds al wat kil
Is warm omhult uw hart.

Ik zie U door het leven gaan
Met handen teer en zacht — —,
— — — — —
Totdat ge moede heen zult gaan —
Te avond — zonder klacht — —.

B.

Algemeen Nederlandsch Studentencongres.

De Redactie van het Studenten-Weekblad heeft een schrijven ontvangen van de Nederlandsche Studentenkring te Antwerpen, waarbij zij uitgenoodigd wordt ter bijwoning van een Eerste Algemeen Nederlandsch Studentencongres, belegd door de Studentenaafdeling Antwerpen van het Algemeen Nederlandsch Verbond, ter gelegenheid van haar eerste lustrum, op 29, 30 en 31 Januari. Hoewel de Redactie nog in het onzekere is omtrent deelname harerzijds aan dit congres, wenscht zij toch bij dezen de aandacht der Delftsche Studenten op dezen Nederlandschen Studentendag te vestigen.

Nadere inlichtingen voor hen die eventueel aan 't congres en de feestelijkheden willen deelnemen, zullen ongetwijfeld gaarne worden verstrekt door den heer Jef. Desmet, Hornestraat 35, Antwerpen.

Ontmoeting.

Laatst kwam ik een dametje tegen,
('t Is heusch hier in Delft geschied)
Met een hoed vol Parijsche veeren!
'k Vertrouwde m'n oogen niet;

Ze liep met een andere, blonde,
Die droeg om d'r haar een lint,
Zooals je dat anders op aarde, *)
Alleen maar in Londen vindt.

*) Of de engeltjes deze gracieuze mode hebben nagevolgd, weet ik niet. J. v. R.

Dat bleken twee meisjes-studentjes,
En wel van het eerste jaar;

Ik was al van plan om te sjeezen,
Maar nu, nu blijf ik hier maar!...

Dec. '09.

J. v. R.

Corpsvergadering van 10 Dec. 1909, te 2½ uur in Zaal 43 der T. H.

Bij de opening aanwezig ongeveer 90 leden waaronder een 20-tal eerstejaars. De president van den Senaat, de heer Van Nievelt, leidt de vergadering.

Allereerst wordt door den president medegedeeld, dat inzake de moerbeer van Penning uit den groentijd 1908 een lijst op de Sociëteit zal ter teekening worden gelegd voor vrijwillige bijdragen in de onkosten toen door Corpsleden gemaakt.

Vervolgens is het woord aan den heer Prins Visser, hij stelt de volgende vraag:

„Is de Senaat bereid thans aan het Corps een juiste en nauwkeurige uiteenzetting te geven van de betreuwenswaardige feiten in den groentijd, zoowel van hunne oorzaken als hunne gevolgen, van de handelwijze van den Senaat daartegenover, zoowel in en buiten het Corps en van de motieven, die Senaat bij die handelwijze hebben geleid?”

De heer Prins Visser wil meer licht over een en ander zien opgaan. De president antwoordt, dat het hier zuiver ongelukken betrof en nu de justitie een onderzoek instelt het niet wenschelijk acht, hierop vooruit te loopen. Wel wil hij verdedigen de wijze, waarop de Senaat is opgetreden tegenover het geschrijf en de geruchten in de buitenwereld. Gesteund door autoriteiten meende de Senaat daarop niet in de pers te moeten ingaan, slechts achtte de Senaat zich geroepen, toen de pers het bericht der Delftsche politie niet opnam, de bladen daarop opmerkzaam te moeten maken. Dat de pers dit toen heeft opgevat als een ingezonden stuk betreurt hij zeer.

De heer Prins Visser vraagt nu waarom de Senaat niet het oordeel der Corpsvergadering heeft ingewonnen, daardoor had de Senaat bovendien met de Corpsvergadering de verantwoording van zijne houding kunnen deelen.

Hierop antwoordt de president, dat de Senaat dit niet noodig oordeelde waar het hier zuiver ongelukken betrof; bovendien wijst hij er op, dat wanneer het Corps een vergadering noodig had geacht, deze gemakkelijk genoeg bijeen te roepen ware geweest.

De heer Prins Visser komt nu tot zijn tweede vraag:

„Meent de Senaat, dat hij in den groentijd niet voldoende macht heeft?”

Aan de hand van de wet antwoordt de President hierop dat die macht alleszins voldoende is.

De heer Van Gennep neemt het woord om er op te wijzen, dat de ongelukken voor de slachtoffers wel ernstige gevolgen hadden en meent dat daarom wel maatregelen hadden moeten worden genomen om ouders en buitenwereld gerust te stellen.

De president achtte het onnoodig dit officieel te doen, daar het toch reeds officieus door de ouders onderling en de groenen zelf geschiedde.

De heer Laman Trip maakt onderscheid tusschen houding van den Senaat in en na den groentijd. Hij keurt goed dat de Senaat na den groentijd niet op het geschrijf is ingegaan, twijfelt evenwel of de Senaat niet krachtiger had kunnen optreden in den groentijd.

De president wijst in antwoord hierop nadrukkelijk op het feit, dat de ongevallen wel in maar niet door den groentijd zijn gekomen.

De heer van Leeuwen zegt dat het makkelijk is achteraf te critiseren; de Senaat moet niet dadelijk de verantwoording overschuiven op de Corpsvergadering. Bovendien kon hij vooruit niet weten, dat door de houding der pers zulk een stemming zou worden gemaakt.

De heer Krayenhoff v. d. Leur meent, dat juist door die stemming der buitenwereld de naam van het Corps kon zijn geschaad en dat een Corpsvergadering wenschelijk ware geweest om dit te bestrijden.

Nu verschijnen naar aanleiding hiervan drie moties:

1°. Van de heeren Ente, Krayenhoff van de Leur en Roessingh van Iterson, inhoudende dat in 't vervolg bij

gevallen als in September j.l. de houding van 't Corps tegenover de buitenwereld door de Corpsvergadering zal worden vastgesteld.

2°. Van de heer Laman Trip, welke motie een antwoord inhoudt op de aanvallen der buitenwereld in September j.l.

3°. van de heer Macdonald, die beoogt vast te stellen dat de tot nu toe door Senaat en Corpsleden gehuldigde opvatting over de behandeling der groenen niet meer de algemeene is.

Allereerst wordt nu de motie-Ente besproken. De heer Ente zegt dat de bedoeling is een vaste band te leggen tusschen Senaat en Corps in gevallen waarbij het Corps van buitenaf wordt aangevallen. De heer van Leeuwen zegt, dat men zodoende een deel der senaatstaak op de vergadering overdraagt. Men legt den Senaat aan banden, hij zal steeds vrij moeten zijn al of niet het oordeel der vergadering in te winnen.

De heer Roessingh van Iterson meent daartegenover, dat wanneer het Corps wordt aangevallen, het Corps zich moet verdedigen. Daarvoor is een Corpsvergadering noodig.

De heeren Krayenhoff v. d. Leur en Trip zeggen dat er veel buiten het Corps om is gehandeld, inlichtingen hadden moeten worden gegeven.

De heer Tellegen zegt, dat juist dit gebrek aan inlichtingen het groote kwaad is, behalve Senaat en betrokken Corpsleden weet niemand officieel wat gebeurd is. Zoo komen juist door de Corpsleden de geruchten in de wereld; geef daarom officieele inlichtingen in alle gevallen, die daarvoor in aanmerking komen en wacht niet af tot er in de buitenwereld over gesproken wordt. Zijn de inlichtingen dan van dien aard, dat een Corpsvergadering wenschelijk wordt, of is de houding van de buitenwereld zoo, dat de naam van het Corps moet worden verdedigd, de gevallen der motie-Ente, dan zullen de leden van zelf, nu zij de ware toedracht van het gebeurde kennen, daartoe de noodige drang uitoefenen.

De heer Tellegen stelt daarom de volgende motie voor:

„De Corpsvergadering van 10 December 1909, spreekt den wensch uit, dat in moeilijke gevallen in den groentijd het Corps daarmee in kennis wordt gesteld door den Senaat”.

De heeren Ente c. s. voegen nu nog aan hun motie toe, dat in de door hem bedoelde gevallen, (waarin de buitenwereld zich tegen Corps of groentijd keert), volledige inlichtingen verstrekt moeten worden.

Omtrent de verstrekkendheid bestaat verschil van meening, de president brengt de motie-Tellegen het eerst in stemming en deze wordt aangenomen met 66 voor, 3 tegen en 1 blanco.

De motie-Ente wordt hierop ingetrokken.

De motie Macdonald wordt nu aan de orde gesteld. Op de heer Wijsman e. a. maakt zij de indruk van een motie van wantrouwen tegen den Senaat. Ze wordt daarom iets gewijzigd en gesplitst, doch nu verheffen zich stemmen, dat deze moties, hoewel een innerlijke aangelegenheid behandelende, en dus niet tegen de buitenwereld gericht, door hunne redactie een verkeerde indruk zullen vestigen, het voorstel, ze niet in stemming te brengen, wordt daarom door de vergadering aangenomen.

De heer Prins Visser krijgt nu het woord voor een derde vraag: „Welke houding zal het Corps aannemen bij een eventueele veroordeeling van een der betrokkenen?”

De president zegt, dat men daarover nu onmogelijk kan spreken; men weet niet eens of de justitie en in welke gevallen zij termen zal vinden tot een vervolging en op welke gronden dan een veroordeeling zou moeten volgen.

De heer Laman Trip komt nu nog even terug op zijn motie en vraagt of het wenschelijk is deze nu te behandelen. In antwoord hierop zegt de heer Van Leeuwen, dat de vraag of het Corps zich nu nog tegenover de buitenwereld zal uitspreken beter in een volgende vergadering kan worden besproken, aan de hand van een vooruit goed overdachte en goed opgestelde motie. [Dit zal nu geschieden in de vergadering te houden op Donderdag 16 December, te 4 uur in zaal 43 der T. H.]

Tenslotte vraagt nog de heer van Gennep het woord; hij zou willen voorstellen het gesprokene geheim te houden. De heer Tellegen komt hier ten sterkste tegen op, geheimhouding zou weer tot vele, deels onware geruchten leiden.

Hierop wordt de vergadering gesloten.

(Zie verder Tweede Blad).

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 16 DECEMBER 1909. No. 11.

Corpsvergadering van 16 Dec. 1909, te 4 uur, in Zaal 43 der T. H.

De President van den Senaat, de heer van Nievelt, opent de vergadering; aanwezig 31 leden.

De president zegt, dat de heer Laman Trip een motie ingediend heeft, waarbij het Corps zich tegenover de buitenwereld uitspreekt en verklaart de ongelukken der afgelopen groentijd te betreuren, doch tevens het voortbestaan der groentijd in het belang der candidaatleden te achten. De President merkt hierbij dadelijk op, dat z. i. de vergadering te slecht bezocht is. Aanneming der motie in deze Corpsvergadering zou niet veel beteekenen tegenover de buitenwereld. Stemmen rijzen uit de vergadering op ook eerst af te wachten hoe de buitenwereld op de dezer dagen uitkomende brochures reageert.

De Senaat stelt nu voor de behandeling dezer motie uit te stellen tot de vergadering der lustrumwetswijzigingen op 10 Januari. De heer Trip trekt zijn motie in. De vergadering wordt gesloten.

TOONEEL.

HAGESPELERS: EDUARD VERKADE.

Een Huwelijk onder Lodewijk XV, van Dumas.

Waarschijnlijk heeft Dumas toen hij dit tooneelstuk schreef, veel plezier van zijn werk gehad. Want voor hem moet 't uitspanning zijn geweest zijn persoontjes te laten spelen in een Louis XV-atmosfeer.

Eerst was er de atmosfeer, die van Louis XV met zijn praal en zijn verfijningen, met zijn gepoederde en bestaartpruikte heeren en zijn dametjes met „taches de beauté”.

Toen was er 't onderwerp: een huwelijk.

En dit onderwerp in die atmosfeer gebracht, spon zijn eigen tragiek, had zijn eigen logiek, buiten de atmosfeer van onzen tijd, ook op 't eerste gezicht niet direct te begrijpen. Om nu in 't geval te komen moeten we verplaatst worden in de atmosfeer.

En dit is wel gedeeltelijk 't werk van den schrijver, maar méér nog van den regisseur.

Een adellijk heer trouwt een adellijk meisje, pas van haar pensionaat gekomen: Mariage de raison van beide zijden. Daarbij toont 't meisje veel van een „précieuse”, de man veel van 'n „viveur” uit dien tijd.

Mijnheer heeft 'n maitresse, 't meisje 'n aanbieder. En beiden gaan na hun huwelijk van elkaar houden.

Dat is alles. Daar zijn nog een paar bijpersonen, die óf de handeling noodzakelijk maken, óf 't milieu typeeren. De Oom, een oude generaal, is gedeeltelijk de raisonneur die deze tijd van Louis XV critiseert.

Nu liggen de charmes van dit spel juist in de eigenaardigheden van dien tijd, en maar zeer gedeeltelijk onder onze tegenwoordige begrippen.

Een leider van 'n gezelschap heeft nu dit stuk gevonden. Hij heeft 't te spelen met al de eischen hieraan verbonden. Hij moet 't publiek brengen, ten eerste tot Dumas, die niet van onze dagen is, met zijn kunst. Hij moet 't publiek dan brengen met Dumas tot Lodewijk XV.

Hierin ligt zijn taak als regisseur en dit is iets héél moeilijks, en 't publiek merkt nauwelijks met welke middelen ze met hun gedachtengang en hun voelen betrokken worden in 'n ander milieu en ook de tijd van Lodewijk XV naar hen toe wordt gebracht.

Gebruikt de regisseur realisme, hij zou zeer beslist falen. Wanneer we in een Louis XV-kamer werden verplaatst, zouden we critisch de gobelins gaan bekijken, zouden we moeite hebben ons te verplaatsen in 't verfijnde milieu, zouden we de pooten van de stoelen onnatuurlijk dun vinden als de generaal er op ging zitten, zouden we in één woord afgeleid worden van de handeling der spelenden, zou het publiek van zijn aandacht te veel moeten gebruiken om zich in 't milieu in te werken.

Daarom dit niet.

Een décor, dat vlak gehouden is, dat een aanwijzing geeft naar stijl Lodewijk XV, maar 't niet is en ons niet laat verdiepen in détails, omdat die er niet zijn.

Stoelen die aangeven: Lodewijk XV, meer niet.

Een paar Mozart-motieven hier en daar, inleidend. De kleuren zacht gehouden, in de stemming van het stuk. En dan de personen in samenspel en ieder op zich zelf in één genre gehouden, waar niemand mag uitvallen.

Zie dat zijn opgaven die vrij licht lijken en toch onnoemelijk zwaar zijn.

En juist dit heb ik geschreven, omdat ik van die zijde Verkade zoo hoog schat.

Want ik weet geen tweede die juist in stukken zoo'n atmosfeer weet te geven. Er zou zich aan dit simpellijkende tooneelstuk ook geen ander gewaagd hebben.

Er zijn andere eischen als die ik hier boven besprak en hierin schieten de speelkrachten van zijn troep (hij zelf er ook onder gerekend) wel eens te kort.

Maar wat zijn regie betreft, staat Verkade hier zeker bovenaan, en dit moet men wel zeer weten te scheiden van alle andere werkzaamheden.

Om nog 'n vergelijking te geven tusschen hem en Royaards. Verkade behaalt zijn atmosfeer bijna in al de stukken die hij heeft gegeven, zoowel in dit Dumas-stuk als bijv. in Candida als in Hamlet als in de Ideale Echtgenoot. Royaards heeft alleen daar atmosfeer in behaald, waar hij zelf als speler zóó domineerde, dat al 't andere zich naar hem scheen te schikken. Voorbeeld: Mercadet, Warenar.

In Adam in Ballingschap mist die atmosfeer. Daar zien we vele op zich zelf goede dingen toch geen geheel maken.

De beste vergelijking tusschen deze twee zoo verschillende persoonlijkheden, was hun beider opvoering van Elckerlijck, waar juist Verkade met 'n 5 maal goedkoopere monteering méér stemming gaf en Royaards sterkere spelers vertoonde.

Nu vallen binnen de grenzen van de regie de eischen van 't spel. En waar deze eischen niet te hoog gingen voor de medespelers van Verkade, kon hij dit werk op de beste manier opvoeren. Alléén de Oom Coen Hissink voldeed me niet. 'n Woord van lof voor de anderen.

G. N.

Apollo.

De beide eerste dagen van deze week vierde Apollo haar 60-jarig bestaan, met een feest dat van het begin tot het einde geslaagd mag heeten.

Op het programma voor den eersten dag stond de matinée, waarbij ten gehore gebracht werden o. a. de volgende nummers. Allereerst het Octet in Es-dur van Mendelssohn, waarin de dirigent van Apollo, de Heer Erdelman de eerste viool-partij op zich genomen had. Waarschijnlijk onder den invloed der kille atmosfeer die in de concertzaal heerschte deed aanvankelijk het ensemble niet zoo aangenaam aan, in het verdere verloop werd de stemming echter beter. Daarna bracht de heer Eggink de bekende Piano-Sonate van Grieg te hooren, hetgeen hem talrijken welverdienden bijval deed oogsten. Ook het Requiem van Poppen voor 3 cello's en piano werd op verdienstelijke wijze gespeeld, en mocht zich uitermate in de gunst van het publiek verheugen. Tot slot het Concerto-grosso van Händel hetwelk blijk gaf zeer zorgvuldig ingestudeerd te zijn onder de beproefde leiding van den heer Erdelman, en voldeed als geheel zeer goed, en dankbaar applaus beloonde de medewerkers.

Het programma droeg als volgend nummer een receptie op de leeszaal der S. P. Talrijke afgevaardigden van de verschillende besturen der corpsverenigingen brachten hunne gelukwensen aan het Apollo-bestuur over. Daarna vormde zich eenige gezellige kringen, die het hunne er toe bijdroegen de feestelijke stemming op peil te houden.

Tegen 7 uur had het Reunie-diner van het Bestuur plaats en het slot van den avond werd gevormd door een kroegjool, die noch van wege imposant ceremonieel, noch van wege uitbundige vroolijkheid vermelding behoeft.

Dinsdag bracht om 8 uur 's avonds het Invitatie-Symphonie-Concert met medewerking van oud-leden van het gezelschap, en als soliste Mej. Lien Schimmel uit Dordrecht. In de eerste plaats werd de Symphonie No. 2 van Haydn

gespeeld, die ook weer getuigde van uitmuntende instudeering. Alleen het zwakke punt dat alle Apollo-uitvoeringen gemeen hebben n.l. dat de blaasinstrumenten te vaak domineeren ontbrak ook ditmaal niet. Het vierde Piano-Concert van Beethoven werd vervolgens door de soliste gespeeld. Haar ietwat zachte, teere aanslag, de fijne wijze waarop zij Beethoven vertolkte deed haar alle harten winnen. Af en toe echter kwam de begeleiding van het orkest, reeds ingehouden toch te veel boven het solospel uit, doch niet-tegenstaande was haar succes welverdiend.

Na de pauze werd de ouverture Egmont ten gehore gebracht. Dit moeilijke werk werd evenwel op loffelijke wijze gespeeld. Daarna nog enkele solo-stukjes van Mej. Schimmel waarin zij zich nu in een ander genre deed apprecieeren. Tot slot de met veel vuur gespeelde Rakochzy-marsch; de klap op de vuurpijl. Een welgeslaagd bal volgde.

Dat aan het bestuur alle hulde toekomt voor de organisatie der feesten wordt door niemand betwijfeld. Men gaf er uiting aan door verscheidene mooie kransen aan te bieden.

C. A. P.

Studiebelangen.

HET PRACTISCH WERKEN.

De Centrale Commissie ontving van de Afdeeling der Werktuigbouwkunde, Scheepsbouwkunde en Electrotechniek een circulaire met toelichting, welke gestuurd is aan autoriteiten en industrieelen, betreffende practisch werken der studeerenden onder bovengenoemde afdeeling.

Hoewel wij na de vacantie op dit schrijven hopen terug te komen, kunnen wij nu reeds aanraden inzage van deze circulaire te nemen. Zij is verkrijgbaar bij den Secretaris der Afdeeling, den Hooggeleerden Heer Prof. L. A. van Royen

Technische Hoogeschool.

CANDIDAATS-EXAMENS.

De Minister van Binnenlandsche Zaken, Gezien het schrijven van Curatoren der Technische Hoogeschool te Delft d.d. 2 December 1909, no. 1059;

Gelet op artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 4 Juli 1905 (Staatsblad no. 227);

HEEFT GOEDGEVONDEN:

te bepalen, dat aan de Technische Hoogeschool te Delft behalve voor de zomervacantie van het jaar 1910, tot het afleggen van het candidaats-examen in zijn geheel voor alle groepen van aanstaande ingenieurs of van een gedeelte van dat examen voor die groepen, voor welke het candidaats-examen in gedeelten gesplitst is, gelegenheid zal worden gegeven voor alle groepen van aanstaande ingenieurs in den loop van de maand Januari 1911.

's-Gravenhage, 9 December 1909.

Overeenkomstig de gearafeerde minuut.

De Secretaris-Generaal,
(get) J. E. KAN.

ADVERTENTIEN.

Begin Januari gelegenheid voor
nette KOFFIE-TAFELS,
à f 0,30 per Couvert.

Adres: Mej. DE GROOT, Verversdijk 43.

Te koop: een FOX-TERRIER,
zeldzaam geteekend, 1 jaar oud.

Brieven onder No. 11520 S. W. Bureau van dit Blad.

Bij K. B. dd. 9 December 1909, No. 31, is met ingang van 1 Januari 1910, op zijn verzoek eervol ontslag verleend aan R. A. I. Snethlage, als Secretaris van het College van Curatoren der Technische Hoogeschool te Delft, onder dankbetuiging voor de als zoodanig bewezen diensten.

Ontvangen Boeken:

Nederlandsche Christen-Studenten-Vereeniging.

JAARBOEKJE 1910.

FRAISEN EN FRAISMACHINES van D. DE VRIES.

Uitgever: A. E. KLUWER te Deventer.

HET BESTAANSRECHT VAN DEN GROENTIJD door

J. VAN GENNEP, Techn. Stud.

Uitgever: J. WALTMAN JR. te Delft.

BERICHTEN EN MEDEDEELINGEN.

MADELAINE DOLLEY.

Madelaine Dolley, eene der gunstig bekende Fransche actrices in de rij van Réjane, Duse, leerlinge van Sarah Bernard, jaren lang verbonden, aan het Keizerl. Fransche Hoftheater te St. Petersburg, maakt met haar gezelschap een kunstreis door de geheele wereld en zal onder auspiciën van het Concert- en Theaterbureau M. J. de Haan, den 12den Januari ons land bezoeken, om in de plaatsen, Den Haag, Amsterdam, Rotterdam, Utrecht, Arnhem, Leiden en Groningen, „LA FEMME NUE” van Henry Bataille te geven.

—o—

Het bekende Wiener-Operette Ensemble onder leiding van Director Preger, dat door verbintenis te Frankfurt a/M ons land moest verlaten, zal van af 1 Februari wederom in Holland terugkeeren, met een paar zogenaamde nieuwe Schlaggers en zullen dan de Operetten wederom onder auspiciën van het Concert- en Theaterbureau M. J. de Haan gegeven worden.

AGENDA.

DEN HAAG.

Vrijdag 17 Dec. Ned. Tooneel: „Kleine Dora”; 8 uur.

Zaterdag 18 Dec. Gebouw v. K. en W. 5e abonnements-concert (serie A) van het Concertgebouworkest, onder leiding van Francois Rasse, soliste Julia Culp; 8 uur.

Fransche Opera: „Madame Butterfly”; 8 uur.

Zondag 19 Dec. Geb. v. K. en W. Populaire Matinee van het Residentie-orkest, onder leiding van mr. Henri Viotto, soliste Margaretha Kahler; 2¼ uur.

ROTTERDAM.

Vrijdag 17 Dec. Grootte Schouwburg. Rotterd. Tooneelgezelschap: „De Lelie”; 8 uur.

Zaterdag 18 December. Grootte Schouwburg. Gezelschap Royaards: „Adam in Ballingschap”; 8 uur.

In den Boekhandel J. WALTMAN Jr.,
is voorhanden:
Voetbal Jaarboekje
(12e JAARGANG.)
uitgegeven door den Nederlandschen
Voetbalbond.

PRIJS f 0,50.